

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Despre formalitățile cerute în privința unor acte sub semnătură privată.—Acte constatând convențiuni sinalagmatice.—Formalitatea dublului original (Art. 1179), de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

Inalta Curte de casație și justiție, s. I : *Obștea locuitorilor Roseti-Volnași și Aristide Agapiade cu Ștefan Petrovič Armis.*

Curtea de apel din Iași s. I : *Wilhelm Mayerhofer și Preotul Ion Dăscălescu cu Dimitrie Iorgandopolu și Calman Șmil Teșler și alții.*

Bibliografie.

Despre formalitățile cerute în privința unor acte sub semnătură privată.—Acte constatând convențiuni sinalagmatice.—Formalitatea dublului original (Art. 1179).

Legea nu prescrie nici o formalitate în privința actelor sub semnătură privată, afară de semnătură manuscrisă a părții care atestă consimțământul său, soluțiune care era admisă și la Romani, unde vânzarea nu era perfectă de cât sub condiția ca actul scris să fi fost subsemnat de părți, *nisi instrumenta emptiois manu propria contrahentium fuerint subscripta* ⁽¹⁾. «De câte ori legea prescrie forma scrisă, (*schriftliche Form*)», ține art. 126 din Codul german, titlul trebuie să fie investit cu semnătura olografă a autorului său, sau cu semnul său manuscris legalizat de justiție ori de notar. Dacă este vorba de un contract, semnătura ambelor părți trebuie să figureze pe același titlu ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Instit., Pr., *De emptione et venditione*, 3, 25.

⁽²⁾ Bei einem Fertrage muss die Unterzeichnung der Parteien auf derselben Urkunde erfolgen». Cpr. art. 884 din Codul austriac (1177 C. Calimach), unde se ține că dacă părțile au convenit anume să se încheie un contract scris, acest contract nu se consideră ca încheiat, înainte de a fi semnat de ele: *So wird er vor der Unterschrift der Parteien nicht für geschlossen angesehen.* Și acest text adaogă

Prin excepție însă, legea prescrie oare-care formalități în privința convențiilor sinalagmatice (art. 1179) și în privința convențiilor unilaterale (art. 1180, 1181).

În studiul de față ne vom ocupa despre convențiile sinalagmatice, iar într'un articol viitor de convențiile unilaterale.

După art. 1179, actele sub semnătură privată care constată convenții sinalagmatice sau bilaterale (art. 943), precum ar fi, de exemplu, vânzarea, locațiunea, societatea, transacțiunea, împărțea, compromisul ⁽³⁾, etc., trebuie, pentru a fi valide, ca instrumente probatorii, să fie făcute în atâtea exemplare originale ⁽⁴⁾ câte sunt părți cu interes contrar sau opus, două cel puțin sau mai multe; fie-care exemplar trebuind să facă mențiune de numărul originalelor ce s'au făcut. Fie-care original trebuie să fie semnat de toate părțile contractante ⁽⁵⁾.

Necesitatea în care se găsesc părțile de a încheia mai multe exemplare în privința convențiilor care crează interese opuse, nu datează de mult. Această formalitate a fost introdusă de parlamentul din Paris prin o serie de decisiuni din care cea mai veche este din 30 August 1736 ⁽⁶⁾.

că punerea pecetei nu este numai de cât cerută. «*Die Siegelung wird auch in diesem Falle nicht wesentlich erfordert*».

⁽³⁾ Cpr. C. Paris. Sirey, 92. 1. 493.

⁽⁴⁾ Legea cere, în adevăr, să se facă pentru fie care parte un exemplar original, ear nu câte o copie de pe original. Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1891, consid. de la p. 182. Pand. fr., *Double écrit*, 128 urm.

⁽⁵⁾ Lipsa semnăturii într'un contract sinalagmatic a unei părți ce și ie a o obligație prin el, atrage nulitatea actului. Cas. rom. Bulet. S-a 1, 1878, p. 363.

⁽⁶⁾ Cpr. Planio, II, 1193. Vigier, II, 1595. Thiry, III, 383. Bonnier, 684. Garsonnet, *Pr. civ.*, II, p. 330, § 279 (p. 512, § 715 din ed. a 2-a). Pand. fr., *Double écrit*, 4 urm. Laurent, XIX, 207. Demolombe, XXIX, 383.— Este însă de observat că vechia jurisprudență cerea formalitatea dublului original nu numai pentru dovedirea, dar încă pentru validitatea contractului sinalagmatic, ceea ce necontestat este o eroare, de vreme ce convențiile devin perfecte prin simplul consimțământ al părților. Cpr. Laurent, *loco cit.* Toullier D., IV, partea II, 313. Bonnier, 684. Marcadé, V, art. 1325, No. 1,

În convențiile sinalagmatice, fie-care parte contractantă având drepturi și îndatoriri reciproce, este necesar ca fie-care să aibă un act la dispoziție pentru a-și dovedi dreptul său; căci dacă n'ar exista de cât un singur original, acela care l'ar avea în posesiunea sa ar putea să-l dea la o parte și să pue pe cel-l'alt în imposibilitate de a-și dovedi drepturile lor. Stăpân absolut al situației, acel care ar deține singurul act menit a stabili raportul juridic, ar putea să dea curs convenției sale s'o desființeze, neexistând în specie altă dovadă, ceea ce neapărat ar constitui o inegalitate între diferitele părți contractante, inegalitate pe care legiuitorul a voit s'o înlăture, dând fie-cărei părți putința de a dovedi convenția prin scoaterea exemplarului care se găsește în mâna sa. Motivele legii sunt deci destul de plausibile și lasă a înțelege că această regulă interesează ordinea publică; de unde se trage concluzia firească că părțile n'ar putea să deroage de la dânsa, convenind că un singur original va fi suficient pentru toate părțile (art. 5) ⁽⁷⁾.

Omisirea acestei formalități nu se acoperă de asemenea prin prescripția de zece ani, statornicită de art. 1900 ⁽⁸⁾.

Cu toate acestea, Codul italian a eliminat art. 1179, și unii autori aprobă această inovație ⁽⁹⁾.

Pentru ca actul sub semnătură privată constatând convenții sinalagmatice, făcut în atâtea exemplare câte sunt și părți cu interese opuse, să fie valid, se cere în principiu ca toate originalele să fie conforme ⁽¹⁰⁾. Deosebiri care ar fi

⁽⁷⁾ Planiol, II, 1194. Baudry, II, 1196.

⁽⁸⁾ Cpr. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 235. Duranton, VIII, 165. Demolombe, XXIX, 74. Répert. Sirey, *Double écrit*, 145. Vom vedea că aceeași soluție este admisă și în privința formalității prescrisă de art. 1180.

⁽⁹⁾ Cpr. T. Huc, VIII, 238 și *Le Code civil italien et le Code Napoléon*, I, p. 256. Aceiași soluție este admisă și în alte legislațiuni, de ex., în cea germană, austriacă, spaniolă, portugheză, neerlandeză, etc. Cpr. Répert. Sirey, *Double écrit*, 149 urm.

Din această împrejurare rezultă că actele sub semnătură privată încheiate între doi Români sau între un Român și un străin în o țară în care formalitatea dublului original nu există, vor fi valide în România, de și ele n'ar fi fost făcute în atâtea originale câte și părți sunt cu interese opuse, pentru că forma actului este cărmuită de legea țării în care el este făcut: *Locus regit actum* (art. 2, § ultim C. civ.) Cpr. C. Chambéry. Sirey, 81. 2. 237. F. Herman, III, art. 1325, No. 1 și 2. Aubry et Rau, I, § 31, p. 169, text și nota 75 (ed a 5-a), p. 111 din ed. a 4-a. Répert. Sirey, *Acte sous seing privé*, 490 urm. P. Fiore, *Diritto internazionale*, 314. A. Weiss. *Tr. th. et pratique de dr. internat. privé* (Paris, 1901), IV, p. 326. nota 3. Vincent et Pénaud, *Dictionn. de dr. international*, V° *Acte sous seing privé*, 6. Félix-Demangeat, *Dr. internat.*, I, 79.— *Contrà*. Duguit (*Conflicts de légis. relatifs à la forme des actes civils*, p. 56 și 122), după care actul sub semnătură privată ar trebui să fie făcut conform legii naționale a părților.

⁽¹⁰⁾ Cpr. Pand. fr. *Double écrit*, 143 urm. Laurent, XIX, 213.

privitoare numai la redacție și n'ar altera sensul convenției n'ar împiedica însă actul de a fi valid. Mai mult încă, dacă lipsa de conformitate care ar atinge fondul convenției ar fi rezultatul fraudei imputabilă uneia din părți, această parte n'ar putea să se prevaleze de iregularitatea care ar fi opera ei, și actul 'și-ar primi în totul executare ⁽¹¹⁾.

Legea nu cere ca să se facă atâtea exemplare câte părți figurează în convenție, ci numai câte părți au un interes opus. Toți acei care au un interes comun se pot mulțami cu un singur exemplar. Ast-fel, dacă presupunem că trei coproprietari a unei moșii o împart între dânsii, luând fie-care câte un lot, actul de împărțea se va face în trei exemplare ⁽¹²⁾. Dacă însă acești trei coproprietari, înainte de împărțea, s'au hotărât a-și vinde moșia lor unei a treia persoane, actul de vânzare se va face numai în două exemplare, unul pentru cumpărător și cel-l'alt pentru cei trei vândători, care, în această vânzare, n'au interese opuse, ci un interes comun ⁽¹³⁾.

Fie-care exemplar trebuie să fie semnat de toate părțile contractante. În practică se întâmplă însă adese-ori că fie-care parte dă cele-l'alte un act semnat de dânsa, fără a semna exemplarul ce ea păstrează ca dovadă a obligațiunei, așa precum prevede anume art. 126 din noul Cod german ⁽¹⁴⁾. Ast-fel, actul ce eu păstrez este semnat de d-ta, ear actul d-tale este semnat de mine. Convenția sinalagmatică este ast-fel decompusă în două obligații unilaterale care stau față în față.

Aceasta une-ori poate fi suficient, pentru că actul ce fie-care parte posedă conține mărturisirea existenței convențiunei, mărturisire făcută

⁽¹¹⁾ Massé, *Dr. comm.*, IV, 2421. T. Huc, VIII, 240. Demolombe, XXIX, 412. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 229, 230.

⁽¹²⁾ Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a I, 1885, p. 403.

⁽¹³⁾ De asemenea, dacă presupunem că mai multe persoane au făcut împreună un contract de societate prin un act sub semnătură privată, va trebui un exemplar pentru fie-care asociat. Dacă însă societatea tratează cu un alt treilea, două exemplare vor fi suficiente, unul pentru cel de al treilea și cel-l'alt pentru toți asociații, fiind că toți au un interes comun, și aceasta chiar dacă societatea n'ar forma o persoană juridică. Cpr. T. Huc, VIII, 239. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 229. Demolombe, XXIX, 408.— De asemenea, femeia care contractează o dată cu bărbatul său și care nu se obligă a plăti de cât jumătate din preț, se consideră ca având cu dânsul un interes comun, și nu are nevoie de un exemplar special. Cas. fr. D. P. 80. 1. 330. T. Huc, VIII, 239. Demolombe, XXIX, 409. Larombière, IV, art. 1325, No. 23. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 229.— *Contrà*. Cas. fr. Sirey, 55. 1. 94.

⁽¹⁴⁾ «Dacă contractul a fost încheiat în mai multe originale, dice acest text, este de ajuns ca fie-care parte să semneze originalul ce se remite celei-l'alte părți» «Werden über den Vertrag mehrere gleichlautende Urkunden aufgenommen, so genügt es, wenn jede Partei die für die andere Partei bestimmte Urkunde unterzeichnet».

de fie-care parte, care dovedește existența convenției⁽¹⁵⁾.

Această practică nu este însă fără inconvenient. În adevăr, se poate întâmpla ca cea-l-altă parte să fi pierdut exemplarul său și că eu să fi încetat din viață, lăsând un moștenitor care nu are nici o cunoștință despre convenția constatată prin act. În asemenea caz, dacă partea supraviețuitoare cere executarea convenției, pe baza originalului care se găsește în mânele moștenitorului meu, acest din urmă va putea de bună credință să opue că acest exemplar nefiind investit cu iscălitura mea, ci numai cu aceea a celei-l-alte părți, convenția a putut să rămăie în stare de proiect; căci nimic nu dovedește că eu am semnat exemplarul celei-l-alte părți, care de-o-cam-dată nu se produce, fiind că-l presupunea pierdut. El va putea deci să refuze executarea convenției, ca nefiind dovedită din partea mea. Eată pentru ce practica care s'a introdus lasă de dorit și este mult mai bine ca fie-care original să fie semnat de toate părțile contractante⁽¹⁶⁾.

Legea nu se mulțamește a cere atâtea exemplare câte părți există cu interese opuse, ci mai cere încă ca fie-care original să facă mențiune de numărul originalelor încheiate: făcut în dublu, triplu, etc. exemplar sau original, etc.⁽¹⁷⁾. Această mențiune pe care legea o cere, sub pedeapsă de nulitate, ca și confecțiunea exemplarelor multiple, este singurul mijloc de a stabili că dispozițiile legii au fost observate și că s'au făcut originalele cerute. Fără această mențiune, una din părți ar fi putut distruge exemplarul încredințat ei și pretinde că n'a avut nici unul; ori, această fraudă devine cu neputință îndată ce fie-care din originale semnate de toate părțile, constată numărul lor.

Cum se acopere nulitatea care rezultă din lipsa mențiunei originalelor? De câte-ori s'au observat dispozițiile legii, făcându-se atâtea originale câte sunt părți cu interese opuse, și nu s'a făcut însă mențiune despre toate originalele, viciul care rezultă din lipsa acestei mențiuni poate să se acopere în două cazuri:

1. Când una din părți a executat convenția în ceea ce o privește (art. 1179, § ultim), faptul executării de bună voe fiind cea mai bună do-

vadă a concluziunii contractului⁽¹⁸⁾. Executarea convenției acopere, după părerea generală, nu numai nulitatea care rezultă din lipsa mențiunei originalelor, dar și cea care rezultă din nefacerea originalelor într'un număr suficient (art. 1167, § 2)⁽¹⁹⁾.

2. Când toate originalele sunt produse, căci de și legea n'o supune anume, totuși aceasta este cea mai bună dovadă a redacțiunii lor. Faptul, în specie, fiind patent, scutește de ori-ce dovadă⁽²⁰⁾.

Ce trebuie să decidem în caz când actul ar prevedea că s'au făcut atâtea exemplare câte părți sunt cu interes opus, însă în realitate nu s'a redactat de cât un singur exemplar, pus la dispoziția uneia din părți, care a voit să rămăie stăpână a situației? Infățișarea unui atare act ar lăsa a se presupune până la dovada contrară că el a fost redactat în numărul de originale cerute, fie-care din părți fiind însă admisă a dovedi că actul n'a fost făcut conform cerințelor legii. Dacă însă se dovedește⁽²¹⁾ sau se recunoaște că actul n'a fost redactat de cât într'un singur exemplar, el este nul⁽²²⁾, afară de cazul în care exemplarul unic, semnat de părți, ar fi fost depus în mânele unui al treilea ales de dânsule și însărcinat cu pastrarea lui în interesul tuturor⁽²³⁾.

(18) Cpr. C. Paris. Sirey, 92. 1. 493. Trib. Ilfov, *Dreptul* din 1901, No. 26. — Dacă faptul executării este comun ambelor părți, nulitatea este acoperită în privința amândurora. T. Huc, VIII, 244. Baudry, II, 1200. — Partea care produce actul neregulat în justiție, nu poate să invoace lipsa mențiunei originalelor, pentru că a produce un act în justiție este a cere executarea lui. Laurent, XIX, 229. Demante et Colmet de Sauterre, V. 288 bis VI.

(19) Cpr. Laurent, XIX, 232. Demolombe, XXIX, 415 și 435. Bonnier, 686. Répert. Sirey, *Double écrit*, 129 urm. F. Herman, III, art. 1325, No. 124 urm. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 232, text și nota 39. Marcadé, V, art. 1325, No. 2. Larombière, IV, art. 1325, No. 23. T. Huc, VIII, 244. Cas. fr. D. P. 74. 1. 263. D. P. 54. 1. 392. Sirey, 52. 1. 385. C. Riom. Sirey, 56. 2. 273. D. P. 56. 2. 223. — *Contră*. C. Bruxelles. Répert. Dalloz, *Vente*, 78, nota 1.

(20) Cpr. Cas. fr. D. P. 84. 1. 38. Planiol, II, 1204. Thiry, III, 129. Pand. fr., *Double écrit*, 184. — Veđi însă Demante, V, 288 bis VI.

(21) Această dovadă nu se poate face prin marturi sau presumțiuni, căci atunci s'ar dovedi în contra actului, ceea ce este oprit de art. 1191; ci numai prin acte scrise, mărturisire și jurământ. Cpr. Laurent, XIX, 216. Larombière, IV, art. 1325, No. 28. Répert. Dalloz, *Supplém., Oblig.*, 1665. Cpr. și Trib. Langres. D. P. 1900. 2. 422, 423.

(22) T. Huc, VIII, 243. Laurent, XIX, 529. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 230, și toți autorii. — Veđi însă Baudry (II, 1199), care, revenind asupra primei sale opinii, susține în ultimele ediții că numai pluralitatea exemplarelor este prescrisă sub pedeapsă de nulitate, nu însă și mențiunea numărului originalelor ce s'au făcut.

(23) Cpr. Planiol, II, 1201. T. Huc, VIII, 243. Laurent, XIX, 236, 237. Demolombe, XXIX, 442. Larombière, IV, art. 1325, No. 42. Bonnier, 687. Fuzier-Herman, III, art. 1325, No. 70 urm. Baudry, II, 1204. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 234, text și nota 43. Cas. fr. și C. Paris. Sirey, 71. 1. 191. Sirey, 77. 2. 134. D. P. 77. 1. 447. — *Contră*. C. Caen. Répert. Dalloz, *Oblig.*, 4077, nota 1. Massé, *Dr. comm.*, IV, 2419.

(15) Cpr. C. Rennes. Sirey, 70. 2. 314. D. P. 74. 5. 433.

(16) Cpr. Baudry, II, 1195. Planiol, II, 1196. T. Huc, VIII, 240.

(17) Cerințele legii n'ar fi deci îndeplinite dacă fie-care original ar menționa numai că s'au făcut atâtea exemplare câte sunt părți cu interese opuse, fără a se arăta încă numărul real al originalelor care ar fi fost făcute, afară de cazul când ar exista numai două părți. Cpr. Demolombe, XXIX, 420. Laurent, XIX, 215. T. Huc, VIII, 240. C. Orléans. D. P. 61. 5. 382. — Veđi însă Aubry et Rau, (VIII, § 756, p. 230), după care mențiunea că s'au făcut atâtea originale ar fi în toate cazurile suficientă. Cpr. și Trib. Langres. D. P. 1900. 2. 422.

Eată deci un mijloc care scutește pe părți de obligația de a redacta mai multe exemplare și care le asigură o poziție egală, de oare-ce fie-care poate să alerge la exemplarul depus.

Care sunt actele cărora art. 1179 este aplicabil? Textul răspunde: *la actele sub semnătură privată care cuprind convenții sinalagmatice*, și vom adăoga: numai la ele. Ast-fel, actul sub semnătură privată care constată o vânzare⁽²⁴⁾, un schimb, un contract de locațiune, o împărțeală, un compromis, etc., vor trebui să fie redactate în atâtea exemplare originale câte sunt și părți cu interese opuse. Pluralitatea exemplarelor nu este însă cerută în privința convențiilor care constată un împrumut, o fidejusiune (convenție unilaterală)⁽²⁵⁾, etc. și chiar un comodat, un deposit, un amanet, un mandat, convenții unilaterale pe care fără cuvânt unii le numesc contracte sinalagmatice imperfecte⁽²⁶⁾. Art. 1179 nu se referă deci de cât la contractele sinalagmatice așa duse perfecte⁽²⁷⁾. Cu alte cuvinte, pluralitatea exemplarelor se aplică exclusiv numai contractelor sinalagmatice propriu duse, adică al căror caracter esențial este de a produce în același timp două obligațiuni principale corelative, care și servesc reciproc de cauză⁽²⁸⁾.

Ast-fel, bilanțul format cu ocazia lichidării unei asociațiuni, și semnat de parte, nu este supus

(²⁴) Un act de vânzare sub semnătură privată nu poate, în adevăr, fi considerat ca producând o legătură juridică între părți, dacă nu este făcut în dublu exemplar, purtând fie care din ele mențiunea îndeplinirii acestei formalități, și dacă nu este subscris de ambele părți contractante. Moștenitorii pretinsului vânzător sunt în drept a se prevala de această nulitate, afară numai dacă cumpărătorul nu dovedește că convențiunea s'a executat de autorul lor. C. București. *Dreptul* din 1890, No. 24. Cpr. și Cas. rom. Bulet. S-a I, 1891, p. 181. C. Galatz. *Dreptul* din 1890, No. 23. S'a decis însă că actul de vânzare este valabil, cu toate că nu este semnat de una din părți, când prin alte probe și mai cu seamă prin autenticitatea dată lui de tribunal se stabilește consimțământul ei. Cas. rom. Bulet. S-a I, 1890, p. 1409.

(²⁵) Cpr. Pand. fr., *Double écrit*, 87 urm.

(²⁶) Vezi t. V a lucr. noastre, p. 11, nota 1.

(²⁷) Prin urmare, art. 1179 nu se aplică făgăduințelor unilaterale de a cumpăra sau de a vinde (Laurent, XIX, 220. T. Huc, VIII, 239. Demolombe, XXIX, 397. Larombière, IV, art. 1325, No. 19. Troplong. *Vente*, I, 114 urm. Marcadé, V, art. 1325, No. 4. Pand. fr., *Double écrit*, 122 urm.), convențiilor de asigurare pe viață care pot în mod valid fi constatate prin o poliță de asigurare semnată numai de asigurător (C. Paris. D. P. 91. 2. 273. Cas. rom. Bulet. S-a II, 1892, p. 632), convenției prin care cine-va s'ar obliga a garanta o obligație (fidejusiune) (C. Alger. D. P. 79. 2. 224); prin care se dă mandat de a contracta un împrumut, etc. Cpr. T. Huc, VIII, 239. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 226, 227.

(²⁸) Cpr. Demolombe, XXIX, 392 urm. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 226. Laurent, XIX, 218 urm. Aubry et Rau, *loco cit.*, p. 226. Bonnier, 691. T. Huc, VIII, 238. Baudry, II, 1201. Thiry, III, 126. Vigié, II, 1596. Mourlon, II, 1547. Planiol, II, 1197. Fuzier-Herman, III, art. 1325, No. 3 urm. Larombière, IV, art. 1325, No. 11. Marcadé, V, art. 1325, No. 4. Demante, V, 288 bis VIII. Arntz, III, 319 și toți autorii. Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a I, 1873, p. 115.

formalității dublului original, dacă nu cuprinde obligații reciproce; el este însă supus formalității bunului și aprobat (art. 1180), dacă nu este scris de mâna celui care l'a sub-semnat⁽²⁹⁾.

Art. 1179 nu se aplică de asemenea, după părerea generală, nici contractelor sinalagmatice propriu duse, de câte ori una din părți își execută în totul obligația sa în momentul formării contractului, pentru că, în acest caz, partea în folosul căreia executarea a avut loc, nu mai are nici o pretenție contra celei-alte; dreptul său fiind stîns, ea nu mai are nevoie de titlu pentru a-l stabili și, în asemenea caz, va fi de ajuns ca un original să fie remis numai părții către care obligația n'a fost adusă la îndeplinire. Ast-fel, dacă presupunem că, într-o vânzare, cumpărătorul a plătit imediat prețul, vânzătorul nema-avînd nici un drept de executat contra cumpărătorului, un singur original, carele se va remite acestuia din urmă, va fi de ajuns pentru ca el să și poată exercita dreptul său contra vânzătorului în privința lucrului vîndut⁽³⁰⁾.

În sens invers, se poate întîmpla ca contractul să fie unilateral, și cu toate acestea, să dea loc la obligațiuni reciproce. Ast-fel, împrumutul bănesc este un contract unilateral care nu obligă de cât pe acela care se împrumută. Dacă însă acesta a constituit împrumutătorului un amanet, el a încheiat cu dînsul un al doilea contract unilateral, care nu obligă de cât pe creditorul amanetar, detentor al lucrului altuia. Ori, ambele obligații care derivă din acest îndoit contract, sunt reciproce, acel care a devenit creditor în virtutea împrumutului fiind debitor în virtutea amanetului. Operația va trebui deci să fie constatată prin un act încheiat în dublu exemplar⁽³¹⁾.

Același lucru se va întîmpla de câte ori mandatarul său depositarul va fi stipulat un onorariu.

Se poate deci ca să existe reciprocitate de obligațiuni în urma unor contracte unilaterale, după cum un contract sinalagmatic prin natura sa poate da loc numai la o obligație unică.

În fine, cu toată controversa ce există asupra acestui punct, vom decide că art. 1179 nu se aplică la convențiile sinalagmatice încheiate în materie comercială, de și art. 46 din Codul de comerț menționează între dovezi actele sub sem-

(²⁹) Cpr. Trib. Iași. *Dreptul* din 1885, No. 56. Pand. fr., *Double écrit*, 101 urm.

(³⁰) Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a I, 1883, p. 311 și Bulet. 1890, p. 334. C. Galatz și București *Dreptul* din 1890, No. 23 și 24. C. Bruxelles și Bordeaux. *Pas. belge*. 1834. 2. 135. D. P. 90. 2. 15. Thiry, III, 126. Planiol, II, 1197. Baudry, II, 1201. Mourlon, II, 1548. T. Huc, VIII, 238. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 227, 228.

(³¹) Cpr. Cas. fr. Sirey, 90, 1. 257. D. P. 87. 1. 264. Planiol, Baudry, *loco supra cit.* T. Huc, VIII, 238.

natură privată, pentru că, în materie comercială, partea care nu are un original în mână nu este redusă, ca în materie civilă, a se referi la mărturisirea adversarului său a'i deferi jurământul, ci are toate probele la dispoziția sa (art. 46 C. com.). La ce ar mai servi forma titlului, atunci când acest titlu nu mai este necesar. Prin art. 1179, legiuitorul a voit să creeze pentru toate părțile o poziție egală și să împiedice pe una din ele a constrânge pe cea-laltă la o executare pe care această din urmă n'ar putea s'o ceară, lucru care este cu neputință în materie comercială, părțile putând recurge la alte dovezi⁽³²⁾.

Ast-fel, polițele de asigurare sunt valabile, chiar dacă sunt făcute într'un singur exemplar⁽³³⁾.

Art. 1179 nu se aplică nici societăților anonime și în comandită prin acțiuni, fiind că aceste societăți trebuind neapărat să fie constituite prin acte autentice (art. 88 C. com.), textul nu se aplică de cât la convențiile încheiate *sub semnătură privată*.

Cât pentru asociațiile în participare, pentru care legea cere neapărat un act scris (art. 256 C. com.), ele vor fi supuse formalității prevădute de art. 1179, de câte ori vor fi constatate prin un act sub semnătură privată.

Care este consecința omisiunii acestei formalități? Actul *nu este valid*, răspunde textul, ceea ce însemnează că nu însăși convenția este nulă, după cum hotărârea vechea jurisprudență a parlamentelor (veđi *supra*, nota 6), ci numai actul, adică instrumentul de probație venit a'l constatata⁽³⁴⁾; de unde rezultă că convenția va trebui să

fie executată, dacă ea poate fi dovedită prin alte mijloace, de exemplu, prin mărturisirea părții adverse, prin jurământ, prin martori și presumpțiuni, de câte ori va fi vorba de o sumă mai mică de 150 lei, și chiar de o sumă mai mare, dacă există însă un început de dovadă scrisă.

Această soluție este generalmente admisă atât în doctrină cât și în jurisprudență, și nu este combătută de cât de Demolombe⁽³⁵⁾, care, pentru a ajunge a susține că însăși convenția este nulă, se întemeiază mai cu seamă pe vechea jurisprudență și pe lucrările pregătitoare⁽³⁶⁾. Doctrina profesorului de la Caen trebuie însă respinsă pentru următoarele motive:

1. Sub Codul actual, convențiile sunt în genere independente de actele redactate spre a servi de probă, și nulitatea actului, adică a instrumentului de probație, nu împiedică convenția de a fi validă;

2. Art. 1179 vorbind atât de convenție cât și de act, anulează numai actul, nu însă și convenția. Actele sub semnătură privată care cuprind convenții sinalagmatice, *nu sunt valabile*, ăice textul, dacă..., etc.;

3. Art. 1179 făcând parte din capit. probelor, secția care se ocupă despre proba scrisă, în acest capitol nu este vorba de fondul obligațiilor, de cauzele de anulare ale convențiilor, ci numai de actele scrise menite a le dovedi. Conclusia firească și juridică este deci, că numai actul redactat pentru constatarea convenției este nul, nu însă și convenția, care rămâne validă, dacă va putea fi probată prin alte mijloace⁽³⁷⁾.

Din împrejurarea că actul care nu îndeplinește cerințele art. 1179 este nul s'ar părea logic de a conchide că el este lipsit de ori-ce dovadă. Cu toate acestea, atât doctrina cât și jurisprudența sunt aproape unanime pentru a decide că, de și un asemenea act nu poate face o dovadă completă despre convenția ce el constată, totuși el constituie un început de probă scrisă, care poate

⁽³²⁾ Cpr. Lyon-Caen et Renault, *Dr. comm.*, III, 56. Pardessus, *Dr. comm.*, I, 245. Bédarride, *Achats et ventes*, 341. Accolas, II, p. 939. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 235. Bonnier, 693. Duranton, XIII, 149. Larombière, IV, art. 1325, No. 36. Fuzier-Herman, III, art. 1325, No. 49 urm. C. Trêves, Répert. Dalloz, *Oblig.*, 4022, nota 1. C. Lyon. *La Loi* din 4 April 1890 și D. P. 91. 2. 80. Cpr. și Cas. rom. Bulet. S-a II, 1892, p. 632. Répert. Sirey. *Double écrit*, 53 urm. — Contră. Massé, *Dr. comm.*, IV, 2416. Pand. fr. *Double écrit*, 64 urm.

⁽³³⁾ Cpr. Cas. rom. Bulet. S-a II, 1892, p. 632. — Veđi însă, C. Agen. *Pand. Périod.* 90. 2. 50.

⁽³⁴⁾ Această nulitate poate fi invocată de fie care parte, nu însă și de cei de al treilea. Laurent, XIX, 226. Pand. fr., *Double écrit*, 195 și 202. Bonnier, 692. C. Rennes D. P. 78. 2. 225. Sirey. 79. 2. 197. — Curtea de casație din Francia a decis (22 Oct. 1900), că debitorul cedat, care n'a intervenit la actul de cesiune de creanță, este un terțiu, și ca atare, nu poate opune cesionarului nulitatea rezultând din faptul că actul de cesiune n'a fost făcut în dublu exemplar (Veđi *Curierul Judiciar* din 1901, No. 22 și *Pand. Périod.*, 1901. 1. 128); însă această soluție este criticată de amicul nostru I. N. Cesărescu (*Curierul Judiciar*, loco cit., p. 176), dar fără cuvânt, pentru că debitorul cedat este necontestat un terțiu din punctul de vedere al art. 1393; căci el fiind interesat a ști cui datorește, este în drept să considere pe cedent încă ca titularul creanței, cât timp cesiunea nu i-a fost notificată sau n'a fost acceptată de dănsul. Cpr. Baudry et Saignat, *Vente*, 788, 789, p. 713 (ed. a 2-a din 1900).

⁽³⁵⁾ Demolombe, XXIX, 421 urm.

⁽³⁶⁾ Expunerea de motive a lui Bigot-Préameneu și raportul lui Jaubert la Tribunal. Veđi Garsonnet, *Pr. civ.*, II, p. 330, nota 6 (p. 513, § 715, nota 6 din ed. a 2-a).

⁽³⁷⁾ Cpr. Thiry, III, 127. Baudry, II, 1202, 1203. Planiol, II, 1199. Arntz, III, 321. Laurent, XIX, 227. Toullier D., IV, partea II, 318. T. Hue, VIII, 241, 242. Bonnier, 689. Marcadé, V, art. 1325, No. 1. Demante, V, 288 bis I. Répert. Sirey, *Double écrit*, 94 urm. Garsonnet, *Pr. civ.*, II, p. 330, nota 6 (p. 513, nota 6 din ed. a 2-a). Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 231, text și nota 36. Vigie, II, 1598. Mourlon, II, 1552. Larombière, IV, art. 1325, No. 39. Cas. fr. și C. Amiens. D. P. 74. 1. 263. Sirey, 74. 1. 360. D. P. 76. 2. 201. Sirey. 75. 2. 333. C. București și Trib. Ilfov. *Dreptul* din 1888, No. 28, 38 și 40: *Dreptul* din 1887, No. 4. *Dreptul* din 1891, No. 14.

fi complectată prin alte dovezi, precum presumpțiuni, marturi, jurământ supletor, etc. ⁽⁸⁸⁾.

Am terminat cu formalitățile prescrise de art. 1179. Într'un studiu viitor, mă voi ocupa despre ceea ce prescrie de art. 1180, adică despre bunul și aprobat.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția

Audiența de la 12 Iunie 1901

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Consilier

Obștea locuitorilor Roseti-Volnași și Aristide Agapiade cu Ștefan Petroviță Armis

Mandat.—Felurile de mandat prevăzute de legiuitor.— (Art. 1533 din Codul civil).

Transacțiune.—Esecutare voluntară.—Mandat.—Esistența lui.—Cestiuni de fapt.—Aprecieri suverane a instanțelor de fond.

Act.—Esecutare voluntară.—Cum se interpretează executarea voluntară a unui act.—Renunțare la mijloacele de depunere.

(Art. 1167 din Codul civil).

1. Legiuitorul prevede două feluri de mandat: mandatul expres sau acela a cărui probă rezultă dintr'un act scris, și mandatul tacit sau acela a cărui conferire se poate dovedi prin verice acte de executare voluntară.

2. Executarea voluntară a unei transacțiuni cât și existența mandatului tacit constituiesc cestiuni de fapt cari intră în atribuțiile suverane ale instanțelor de fond.

3. Executarea voluntară a unui act ține loc de renunțarea la mijloacele de opunere ce se pot face în contra lui, și decurge din natura lucrurilor că voința d'a renunța la un mijloc implică în sine cunoștința mijlocului.

Decisiunea 263/901.—Respins recursul făcut de Obștea locuitorilor Roseti-Volnași și Aristide Agapiade, contra decisiunii Curței de apel din Bu-

curești, s. III No. 108/900 (*) în proces cu Ștefan Petroviță Armis.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier Gr. M. Buiuciu;

Pe d-nii avocați B. Delavrancea, M. Schina și C. Di-sescu din partea recurentă în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Tache Ionescu, din partea intimată în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I:

«Greșită aplicare a principiilor de drept în materie de confirmare sau ratificare de acte (art. 1167 Cod. civ.).

«Violarea regulilor de drept în materie de probațiune a actului de transacție, și esces de putere.

«În adevăr: a) În speța procesului ce se judeca de instanța de fond nu era vorba de un act anulabil, care s'ar fi putut ratifica sau confirma, ci de un act inexistent; b) Dacă instanța de fond înțelegea a conchide la existența transacției din așa zisa ei executare, ar fi trebuit să se întemeieze pe probele cerute de lege pentru dovedirea contractului în sine, dacă aceste probe se produceau de cel în drept, iar nu pe simple presumpțiuni; c) Escesul de putere reese din faptul că se opun Obștei fapte alegate, fără ca să se fi făcut reala lor dovadă. În adevăr, din nimic nu reese că împrejmuirea terenului și clădirea localului Primăriei de către administrația comunală s'a făcut cu asentimentul obștei; că Obștea locuitorilor Volnași s'a comportat ca proprietari că acei care au clădit case pe locurile d-lui Petroviță fac parte din obște și altele de același fel».

Având în vedere decisiunea Curței de apel din București, secția III cu No. 108/900 ce este supusă recursului;

Având în vedere că Obștea locuitorilor Roseti-Volnași și Aristide Agapiade, acesta în calitate de creditor al acestei obște și exercitând drepturile ei, au intentat acțiune pentru a se anula transacțiunea din 1/13 Martie 1888, intervenită între zisa obște și Ștefan Petroviță Armis, sub cuvânt că persoanele cari au încheiat acea transacțiune în numele obștei, au lucrat în virtutea unei procuri legalizată de Primăria comunei Roseti-Volnași, ce nu putea avea ca atare o existență legală;

Având în vedere că Curtea de apel constată în fapt că numita obște și-a însușit transacțiunea încheiată în numele ei și a executat-o într'un mod voluntar;

Considerând că legiuitorul, prin art. 1533 C. civ. prevede două feluri de mandate, mandatul expres sau acela a cărui probă rezultă dintr'un act scris, și mandatul tacit sau acela a cărui conferire se poate dovedi prin verice acte de executare voluntară;

Că prin urmare, singura cestiune ce era dedusă înaintea instanței de fond, consista întru a se ști, dacă acei cari făcuse transacția în numele obștei aveau

(88) Vezi în acest sens, Thiry, III, 128. Arntz, III, 322. Garsonnet, op. cit., II, p. 515, § 718 (ed. a 2-a). Pand. fr., Double écrit, 207 urm. Répert. Sirey, eod. V°, 101 urm. Massé, Dr. comm., IV, 2412. Laurent, XIX, 529 și XX, 286. Toullier D. IV, partea II, 322 și V, partea I, 84. Marcadé, V, art. 1325, No. 2, in fine, p. 46 și art. 1347, No. 5, p. 136. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 231, text și nota 38. Bonnier, 689. Merlin, Répert. Double écrit, No. 8, 3° Larombière, IV, art. 1325, No. 38. Vigié, II, 1598. T. Huc, VIII, 241, 242. Planio, II, 1200. Demante et Colmet de Santerre, V, 288 bis X. P. Pont, Revue critique, anul 1864, t. 25, p. 181. C. Liège, Pasierisic belge, 79. 2. 267. Cas. fr. D. P. 77. 1. 376 Sirey, 93. 1. 71. C. Paris și Besançon, D. P. 93. 2. 71 și 590. C. Bordeaux. D. P. 90. 2. 15. C. Douai D. P. 1901. 2. 139. Trib. Ilfov, Suceava și Teleorman. Dreptul din 1887, No. 4 din 1889, No. 65. Dreptul din 1893, No. 4 și 33. Dreptul din 1894, No. 8. Dreptul din 1901, No. 26. C. Galatz și București. Dreptul din 1891, No. 14 și din 1898, No. 76. Cas. rom. Bulet. S-a I, 1897, p. 531.—Contră Demolombe. XXIX, 429. Mourlon, II, 1552. Baudry, II, 1203. Duranton, XIII, 164. Braas. Théorie légale des actes sous seing privé, No. 6 urm. Daniel de Foleville, Revue pratique de dr. fr., t. 39, anul 1875, p. 506. Chardon, Du dol et de la fraude, I, 125 (ed. din 1828). Vezi și tratatul nostru în limba franceză, p. 398, text și nota 2.

(*) A se vedea această decisiune publicată în Curierul Judiciar No. 53 din 30 Iulie 1900, pag. 421. (N. R.).

mandat de la dânsa, căci lipsa de mandat se invoca ca singura cauză de nulitate a transacțiunei;

Considerând că în specie, dintr-o serie de fapte prezentate și dovedite înaintea instanței de fond de către Petroviți Armis, Curtea constată că obștea locuitorilor Roseti-Volnași a executat voluntar transacțiunea încheiată în numele ei, și că această executare voluntară învederează existența mandatului conferit aceloră cari au lucrat în numele obștei;

Considerând că executarea voluntară a unei transacțiuni cât și existența mandatului tacit constituie cestiuni de fapt cari intră în atribuțiile suverane ale instanței de fond;

Că, ast-fel fiind, nu poate fi vorba de violarea art. 1167 Cod civil, în sensul că Curtea a admis confirmarea unui act neesistent, iar mijlocul de casare urmează a se respinge ca neîntemeiat din toate punctele de vedere sub care a fost înfățișat.

Asupra motivului II:

«Greșită aplicare a art. 1167 Cod civil, întru cât instanța de fond nu constată că locuitorii aveau cunoștință de viciul transacției, și intenția lor de a acoperi acest viciu».

Considerând că pe cât timp Curtea de apel constată în fapt că transacțiunea încheiată cu Petroviți Armis a fost executată de obștea locuitorilor într'un mod voluntar, prin aceasta chiar Curtea constată într'un mod implicit că obștea cunoștea mijloacele de opunere ce se puteau ridica în contra acelei transacțiuni;

Că, în adevăr, după art. 1167 Cod civil, executarea voluntară a unui act ține loc de renunțarea la mijloacele de opunere ce se pot face în contra lui, și decurge din natura lucrurilor că voința de a renunța la un mijloc implică în sine cunoștința mijlocului;

Că ast-fel fiind, motivul ce se invoacă rămâne neîntemeiat în drept;

Pentru aceste motive, Curte, respinge recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția I

Audiența de la 12 Aprilie 1901

Președenția D-lui I. TH. BURADA, Prim-Președinte

Wilhelm Mayerhofer și Preotul Ion Dăscălescu cu Dimitrie Iorgandopolu și Calman Șmil Teșler și alții.

Decisia No. 48/901

Perimare.—Intrerupere.—Acte întreruptive.—Simplă cerere de redeschidere.—Dacă poate fi un act întreruptiv.—Plata citațiilor.—Dacă perimarea poate fi întreruptă prin moartea părții.—Dacă partea adversă trebuie să încunoștințeze pe moștenitori de existența procesului.—Apel.—Cerere de perimare a apelului.—Ce se perimă.—Dacă se perimă toate apelurile.—(Art. 257 din Proc. civilă).

1. Asemănat art. 257 al. 3 din Proc. civilă, nu se consideră ca acte întrerupătoare de perimare de cât cele cu caracter contradictor.

Ast-fel, o simplă cerere de redeschidere a procesului, nefiind menită a fi adusă la cunoștința părții adverse, nu prezintă asemenea caracter, și numai plata concomitentă a citațiilor prin care se înștiințează partea despre

redeschiderea procesului îmbracă această cerere cu caracterul contradictor cerut de sus citatul text de lege.

2. Perimarea nu poate fi întreruptă prin moartea părții contra căreia procesul se perimă, și pentru aceasta nu este nevoie ca partea adversă să facă cunoscut moștenitorilor existența procesului spre a fi puși în întârziere de a-l redeschide în timp util.

3. In apel, partea interesată poate cere perimarea tuturor apelurilor ce l interesează și a căror perimare îi poate folosi.

S'a ascultat: d-l avocat Nicolaide din partea lui Iorgandopolu; d-l avocat S. Goldenthal din partea doamnei Leontina Rotenberg și a lui Wilhelm Mayerhofer; d-l avocat Gr. Macri din partea moștenitorilor defunctului Samuel Mayerhofer și d-l avocat Gh. Radu din partea lui Calman Șmil Teșler, a lui Gh. Rangu și a doamnei Maria I. Dăscălescu, tutoarea legală a minorilor defunctului său soț Preotul I. Dăscălescu.

Curtea deliberând,

Având în vedere petiția din 19 Martie 1901 prin care Dimitrie Iorgandopolu cere a se perima atât apelul făcut de Samuel Mayerhofer cât și apelul făcut de Preotul Ion Dăscălescu și Gh. Rangu contra sentinței trib. Suceava No. 77 din 26 Aprilie 1893;

Având în vedere concluziile orale ale părților;

Având în vedere că cererea de perimare este însoțită de chitanța plăței citațiilor conform art. 257 al. 4 Pr. civilă;

Având în vedere că ultimul act de procedură în cauză este procesul verbal al acestei Curți No. 103 din 21 Ianuarie 1899 prin care s'a pus judecata în suspensiune, ast-fel că de la acea dată fiind trecuți doi ani de la cererea de față, perimarea cată a fi admisă;

Având în vedere că reprezentantul moștenitorilor Mayerhofer opune ca act întrerupător al perimării petiția procuratorului lor, avocatul Goldenthal, prezentată în aceiași zi de 19 Martie 1901, înregistrată însă înaintea cererei de perimare și prin care numitul cere redeschiderea procesului;

Având în vedere că după art. 257 al. 3 Pr. civ. nu se consideră ca acte întrerupătoare de perimare de cât cele cu caracter contradictor;

Considerând că o simplă cerere de redeschidere a procesului, nefiind menită a fi adusă la cunoștința părții adverse, nu prezintă asemenea caracter;

Că numai plata concomitentă a citațiilor prin care se înștiințează partea despre redeschiderea procesului îmbracă această cerere cu caracterul contradictor cerut de art. 257;

Că precum asemenea plată este prescrisă de citatul articol pentru validitatea cererei de perimare, tot ast-fel se impune și pentru validitatea actului întrerupător al perimării;

Că de altmintrelea această interpretare a art. 257 rezultă în mod neîndoelnic și din desbaterile parlamentare asupra zisului articol;

Că, prin urmare, menționata cerere de redeschidere a procesului nu constituie un act întrerupător al perimării și întâmpinarea succesorilor Mayerhofer pe acest motiv este neîntemeiată;

Având în vedere că dînsii susțin în al doilea loc că, procesul fiind suspendat prin moartea autorului lor, perimarea n'a putut începe a curge pe cât timp n'a fost încunostiințată de către adversar despre existența procesului, pentru a fi puși în înărzire de a'l redeschide în timp util;

Considerând că de și asemenea întâmpinare s'ar justifica într-un cât-va în rațiune, totuși legiuitorul, în interesul de a scurta durata proceselor, n'a făcut nici o distincțiune între diferitele cauze care pot opri mersul judecăței, admitînd ca punct de plecare al perimării verî-ce act de procedură încheiat de judecător în cursul procesului, fără a prescrie în nici un caz comunicarea lui (art. 257 al. 2);

Că caracterul riguros al acestei dispoziții reese și din al. I după care perimarea curge de la ultimul act de procedură chiar în contra minorilor și celor-l'alte persoane incapabile după Codul civil;

Că, prin urmare, cererea de perimare nu poate fi respinsă nici din acest motiv;

Având în vedere ultima întâmpinare a moștenitorilor Mayerhofer că, în tot cazul, dacă Iorgandopolu este în drept a cere perimarea apelului lui Dăscălescu și Rangu nu poate face asemenea cerere în privința apelului lui Mayerhofer, într-un cât apelanții principali față de reclamantul Iorgandopolu și în contra cărora acest din urmă a câștigat în primă instanță, sunt Dăscălescu și Rangu, iar Mayerhofer nu e apelant de cât față de acești din urmă care l'au chemat ca garant în cauză și către care a fost condamnat, astfel că cererea de perimare a apelului lui Mayerhofer ar fi fără interes pentru reclamant și ar trebui respinsă din acest motiv;

Considerând că Iorgandopolu are tot interesul de a se menține condamnarea lui Mayerhofer către Dăscălescu și Rangu spre a putea recurge în contra lui în caz de insolvabilitate a acestor din urmă; că reclamantul este chiar în drept, procedînd la urmărirea proprietăților sîi debitorii, să urmărească în același timp conform regulilor comune și pe debitorul lor Mayerhofer a cărui condamnare către Dăscălescu și Rangu mărește gagiul creditorului lor Iorgandopolu, în cât reclamantul are un interes vădit ca prin perimarea apelului lui Mayerhofer, condamnarea lui către sus numiții să rămîie definitivă;

Că, prin urmare, nu e fondată nici din acest punct de vedere întâmpinarea succesorilor Mayerhofer;

Apreciind și cheltuelile de judecată cerute de reclamant.

Pentru aceste motive, Curtea în unire cu concluziunile d-lui procuror N. Leonescu, în majoritate, admite cererea d-lui Dimitrie Iorgandopolu și declară perimate ambele apeluri, etc. etc.

(ss) M. Șuțu, D. Sofian, Th. Crivăț.

grefier (s) I. Mancaș.

Osebită părere

Având în vedere că Dimitrie Iorgandopolu cere a se declara perimat atât apelul lui Samuel Mayerhofer cât și acel al Preotului Ion Dăscălescu și Gh. Rangu;

Având în vedere că prin sentința apelată se condamnă pe Dimitrie Iorgandopolu a plăti lui Calman Șmil Teişler 3500 lei daune și admitîndu-se și acțiunea în garanție făcută de Iorgandopolu, contra Preotului I. Dăscălescu și Gh. Rangu condamnă și pe aceștia să plătească lui Iorgandopolu 3800 lei, iar către Dăscălescu și Rangu să condamne pe Samuel Mayerhofer la suma de 4000 lei;

Considerând deci că astfel cum a fost angajat procesul la prima instanță și cum a fost dată sentința s'a creat un raport juridic numai între Iorgandopolu și Preotul Dăscălescu și Rangu, iar Mayerhofer nu a figurat și nu a fost condamnat de cât ca părât a lui Rangu și Dăscălescu, că prin urmare nu a existat nici un moment, vre-un raport obligator între Iorgandopolu și Mayerhofer;

Având în vedere că conform art. 257 Pr. civ. cerere de peremțiune nu se va putea face de cât de partea interesată;

Având în vedere că prin partea interesată nu se poate înțelege de cât părțile între care a fost legată instanța și cărora ar putea să le profite în mod nemediat peremțiunea instanței, că în specie singurii cărora ar putea profita peremțiunea apelului lui Mayerhofer ar fi numai Dăscălescu și Rangu care însă nu au făcut asemenea cerere; Că a zice că și Iorgandopolu ar avea un interes mai îndepărtat la această perimare, de oare-ce prin ea s'ar augmenta patrimoniul debitorilor sîi Rangu și Dăscălescu, ar fi a merge prea departe și urmîndu-se pe această cale, nimic nu ar putea împedica orî și ce creditor să ceară perimarea orî cărui apel în care debitorul sîu ar avea vre-un interes.

Pentru aceste motive, suntem de părere a se admite cererea de peremțiune numai în privința apelului lui I. Dăscălescu și Gh. Rangu, respingîndu-se în privința celei a lui S. Mayerhofer.

(s) I. Th. Burada.

BIBLIOGRAFIE

A apărut în Editura Ziarului «Curierul Judiciar» :

Convențiunile de extradare ale României

Precedate de un studiu asupra doctrinei extradării și urmată de formulare necesare, cum și de legea expulzării, de formulare relative la aceasta, cum și de regulamentul străinilor etc., etc.

Lucrarea e datorită d-lui ȘTEFAN R. SCRIBAN, membru de ședință la tribunalul Neamțu cunoscut deja lumii juridice prin succesul obținut cu Codul civil Popular, cum și din articolele publicate în ziarul *Curierul Judiciar*.

PREȚUL LEI 2.50

Această lucrare este cercetată și aprobată de Ministerul de Justiție cu ordinul No. 2007/901.

DE VÎNZARE la librărie: Sococ & Co, Leon Alcalay și L'Indépendance Roumaine din București, precum și la redacțiunea acestui ziar.